

CONAN

A SVATYNĚ
DÉMONŮ

J. ČERVENÁK
CONAN
A SVATYNĚ
DÉMONŮ

J. ČERVENÁK

JURAJ ČERVENÁK

Juraj Červenák
CONAN A SVATYNĚ DÉMONŮ

Copyright © 2002 by Juraj Červenák

Cover © 2010 by Michal Ivan

For 2nd Czech Edition © 2010 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-86309-42-2

ISBN PDF: 978-80-86309-47-7

ISBN PDF pro čtečky: 978-86309-48-4

ISBN ePub: 978-80-86309-49-1

ISBN Mobipocket: 978-80-86309-50-7

Juraj Červenák

CONAN
A SVATYNĚ DÉMONŮ

Nakladatelství BROKILON

PRAHA

2009

Juraj Červenák

v nakladatelství Brokilon

Cyklus Bivoj

Bivoj běsobijce

Bivoj válečník

Cyklus Conan

Conan a dvanáct bran pekla

Conan nelítostný

Conan a svatyně démonů

Cyklus Kapitán Báthory

Strážcové Varadínu

*Brána Irkally **

Samostatné knihy

Sekera z bronzu, rouno ze zlata

Kámen a krev (sbírka povídek)

** připravujeme*

<http://www.cervenak.sk>

<http://www.brokilon.cz>

OBSAH

Otrávená šipka	6
Vladařova noční můra.....	22
Stíny v podzemí.....	38
Doupě boha smrti	56
Odměna pro zrádce	72
Barbar musí zemřít!	85
Král zlodějů	101
Železný kříž	122
Splácení dluhů.....	135
Podzemní bludiště	148
Krmě pro Gorth-Tyra	165
Křídla smrti.....	179
Odměna	199

Kapitola první

Otrávená šipka

„Cromovy kosti!“ zaburácel Conan a zvedl se tak prudce, až se jeho židle hřmotně převrátila na poplivanou podlahu. „Už toho začínám mít tak akorát dost!“

Kvůli účinku několika džbánů silného vína se seveřan mírně zakymácel. Potřásl hustou černou hřívou, aby zahnal mžitky před očima, a chopil se hliněného poháru s kyselým hyrthským vínem. Jedním douškem ho vyprázdnil, přičemž mu pramínky zlatavé tekutiny crčely po bradě na obnošený kožený kabátec s utrženými rukávy. Cimmeřan si mohutně říhl a zvedl pohár nad hlavu.

V hostinci zavládlo hrobové ticho. Oči všech pobudů, poběhlic, žoldnéřů, kupců s pochybným zbožím a vůbec lůzy všeho druhu se obrátily na svalnatého obra, jenž se mimo jakoukoli pochybnost chystal vnést do poměrně klidné večerní atmosféry trochu vzrušení.

Vzápětí Cimmeřan protrhl ticho hrdelním zavrčením a mocně mrštil pohárem o desku stolu. Desítky drobných úlomků se rozprskly kolem. Místností zaduněl Conanův vztekly smích.

„U Mitrových koulí!“ zaryčel a z jeho divoce se lesknoucích modrých očí šlehal hněv a opovržení. „Copak tady všichni máte osiny v prdelích? Nenajde se jediné hrdlo, které by si se mnou zazpívalo veselou písničku?“

Nadechl se tak zhluboka, až mu zapraskaly švy na kazajce, a nevšímaje si vyděšeného mlčení ostatních, začal vyřvávat jakousi starou odrhovačku. Byla to píseň, či spíš bojový pokřik, kterým si cimmerijští horalové navozovali válečné šílenství, když se klany valily do některé z mnoha krvavých bitev. Přirozeně, hosté v krčmě nerozuměli jedinému slovu, takže se ke Conanovi nikdo nepřidal. Jen malý tlustý mnich, sedící nebezpečně blízko u rozkuráženého divocha, začal snaživě otevírat ústa. Cimmeřan ho odměnil vděčným pohledem a položil mu ruku na rameno jako starému kamarádovi. Mnich zbledl, ale ústa otevíral dál, ba dokonce se snažil pohupovat do rytmu primitivního popěvku.

Lidé v hospodě si přestávali opilého obra všímat a pomalu se obraceli zpět k pohárům a talířům. Usoudili, že ho zpěv brzy vyčerpá a on se opět posadí, udeří hlavou o stůl a usne hlubokým spánkem opilců.

Jenže to barbara nesmírně podcenili.

Conan najednou ztichl. Když se k němu znovu otočily zvědavé pohledy, hlasitě si odplivl a zacvičil pažemi, až se mu mohutné svaly působivě zavlínily. Pak spletl prsty

na rukou a zapraskal klouby. Choval se při tom naprosto klidně, ale navzdory tomu, nebo možná právě proto, atmosféra v krčmě zlověstně zhoustla. Bylo jasné, že v následujících chvílích bude v místnosti pořádně horko. Tlustý mnich zbledl ještě víc.

„Tak a teď,“ promluvil Conan do napjatého ticha, „zpřerážím kosti každému, kdo se mnou nechtěl zpívat!“

Mnich si oddechl.

„Ale nejdřív,“ dodal Conan a uchopil rukojeť dlouhého meče, který mu visel u boku, „si uděláme trochu víc místa!“

Cimmeřan tasil meč a zvedl ho vysoko nad hlavu. Na obnažených pažích mu naběhly žíly a dobře nabroušená čepel se hrozivě zaleskla ve světle olejových lamp. V hostinci to neklidně zašumělo, ozval se rachot odsouvaných židlí a sykot spěšně obnažovaných nožů a mečů. Schylovalo se k pořádnému krveprolití.

Cimmeřan zařval. Těžké ostří opsalo ve vzduchu zářivý oblouk a dopadlo na stůl. Masivní dubová tabule praskla jako suchá větev a rozpadla se na dva kusy, které se zřítily Conanovi k nohám. Seveřan je odkopl stranou, čímž povalil několik dalších urychleně opuštěných židlí. Cimmeřan s divokým smíchem zarazil meč do prkenné podlahy a vyzývavě se rozhlédl.

„Tak,“ zařval, „a teď se můžeme pustit do vyrážení zubů! Kdo bude první?“

V té chvíli, jako by se zhmotnil z kouřem prosyceného vzduchu, objevil se před Conanem hospodský. V jeho opocené snědé tváři snaha vypadat úslužně bojovala s

panickým strachem. Pozvedl před barbarův planoucí zrak objemný cínový pohár a zeširoka se usmál.

„To nejlepší víno pro našeho nejlepšího hosta!“ zahlaholil s křečovitým veselím. „Na účet podniku!“

Conanovo husté černé obočí se nedůvěřivě stáhlo ke kořeni nosu. Útlý hospodský se přikrčil před Cimmeřanovým zkoumavým pohledem a ve tváři se mu objevily další kapky potu.

„Výborně!“ zahřměl Conan, až sebou všichni trhli, zasmál se a jeho modré oči se při pohledu na plný pohár zaleskly. Natáhl po něm ruku a pro tuto chvíli očividně úplně zapomněl na své úmysly týkající se úpravy chrupu všech přítomných. Celá místnost si vydechla. Divochova neuhasitelná žízeň zvítězila nad touhou po pořádné nakládačce.

Najednou však za Conanovými zády bouchly dveře a do uší mu pronikl důvěrně známý zvuk.

Cinkot ocelové zbroje.

Prudce stáhl ruku od podávané číše a jeho opilost zmizela do nenávratna. Otočil se rychlostí kobry a jeho tělo se napjalo, připravené k boji. Jistě, ti vojáci sem klidně mohli přijít jen za účelem zahnání žízně během dlouhé noční služby, ale šestý smysl Conanovi přímo křičel v mysli, že důvodem jejich náhlého a hlučného příchodu je právě on a nikdo jiný.

Práh výčepu překročilo pět mužů. Jednoduché, ale na první pohled dobře kované pancíře na jejich hrudích se matně leskly. Zpod bronzem tepaných špičatých přileb hledělo pět párů přísných očí. Už jenom to by kteréhokoli narušitele pořádku přinutilo složit zbraně a

okamžitě se vzdát. Conan však vycenil zuby, zaťal pěsti a mírně se předklonil, takže v tu chvíli vypadal jako zingarský býk rozdrážděný červeným sukmem.

Členové hlídky se však kupodivu nechopili zbraní. Jenom jednomu z nich se objevila v prstech asi stopu dlouhá kovová trubička. Conan ve zlomku vteřiny pochopil, co protivníci zamýšlejí. Tepnami se mu do celého těla rozběhl nezadržitelný příval vzteku. Jestli něco skutečně nenáviděl, pak to byly právě tyto zákeřné bojové praktiky. Zuřivě zařval a jako utržená lavina vyrazil uličkou mezi stoly ke dveřím.

Voják rychle přiložil ústí trubičky ke rtům a silně do ní foukl. Šipka se zaryla do ramene útočícího Cimmeřana. Ani v nejmenším ho však nezpomalila. Střelec si ani nestihl pořádně uvědomit, jak moc spolu se svými druhy podcenil odolnost barbarova organismu. Jako kámen pevná pěst jej zasáhla do obličeje. Horké kapky krve z rozmáčkého nosu a zkřivená kovová foukačka téměř současně zvířily na podlaze prach. Setrvačností hnaný Conan vrazil do střelce a spolu s ním se vrátil mezi vojáky ve dveřích. Svou silou a úctyhodnou váhou je všechny do jednoho strhl k zemi. Zadunělo to, zařinčela zbroj, zapraštěly drcené kosti. Conan se pokusil zvednout z křičící a klející hromady železa a propletených údů, jenomže ochromujícímu jedu z hrotu šipky se konečně podařilo přemoci obrovité tělo. Cimmeřan potřásl hlavou jako raněné zvíře a vzápětí se v mrákotách svalil zpátky. Zatímco se ozbrojenci s hekáním snažili vyhrabat zpod té hory svalů, Conan se ještě několikrát zachvěl v marné snaze odolat přívalu slabosti. Po chvíli však

seveřanovy oči zastřel hustý závoj černého spánku a svět pohltilo neproniknutelné ticho.

~ ~ ~

„Tvůj nápoj, pane,“ řekl Zatoron klidným, měkkým hlasem a podal knížeti drahokamy vykládaný zlatý pohár.

Beldorin, jindy vždy důstojný, vznešený a s nepřístupným výrazem ve tváři, seděl shrbený na medvědími kožešinami vystlaném velmožském stolci ze šedého kamene a tvář měl skrytou v dlani. Když uslyšel alchymistův hlas, unaveně zvedl hlavu. Pohlédl na průzračnou tekutinu s mírně zlatavým nádechem v poháru. Když po číši natáhl ruku, prsty se mu viditelně chvěly.

„Díky, příteli,“ zachraptěl.

Zatoron pozoroval vládce nejvýchodnějšího brythunského panství nic neříkajícíma černýma očima. Na rtech mu pohrával uklidňující, téměř laskavý úsměv. Jeho hladce oholená tvář byla dokonale souměrná, pohledná a působila dojmem neobyčejné, v těchto zlých dnech zřídka viděné duševní vyrovnanosti. Rýsovala se v ní dlouhá léta pěstovaná moudrost a vzdělanost, poněkud kontrastující s alchymistovým mladistvým vzhledem – zjevně ještě nepřekročil třicítku.

„Je to odvar z mimořádně vzácných bylin, Výsosti,“ pozoroval rozechvělé rty knížete, nořící se do hebké tekutiny. „Získal jsem je od kupců až z daleké Khitáje. Vráť tvé mysli klid...“

„Chceš říct, že mě otupí,“ zamumlal kníže. Pomalu upíjel a zdálo se, že mu nápoj opravdu chutná a vrací barvu do tváří.

„Především ti dopřeje oddech a pomůže opět nalézt vyrovnanost,“ namítl Zatoron. „Je to hrozné neštěstí a zasáhlo nás všechny, ale nesmíme se mu příliš poddávat. Zejména ty ne, můj pane. Jsi pořád vládce a knížectví musí v každé chvíli cítit tvou pevnou ruku. Vládcové hyrthských šlechtických rodů jsou jako supi a každé zakolísání knížecího trůnu jsou připraveni využít k uchopení moci. Zaslechl jsem řeči,“ ztlumil alchymista hlas, „že tvůj odvěký protivník, Gurholt z Olldaru, má v úmyslu svolat náčelníky klanů a označit tě za neschopného nadále vládnout knížectví. To nesmíš dopustit, pane. Ukaž všem, že ztráta dcery – všichni se modlíme k bohům, aby jen dočasná – neotřásla tvou vládou.“

Beldorin přikývl a vrátil Zatoronovi prázdný pohár. „Máš pravdu, jako obvykle. Děkuji ti. Nebýt tebe, bezúspěšné myšlenky by rozežraly mou mysl jako hladoví červi.“

„Jsem věrný služebník,“ uklonil se Zatoron a pozpátku ustoupil od trůnu. „Teď, když dovolíš, vrátím se ke své práci. Po léku na obnovu duševních sil je třeba připravit odvar na regeneraci tělesných.“

„Jistě, jen běž,“ propustil jej Beldorin.

Zatoron zavlnil hedvábným černým rouchem a zamířil k tajným dveřím, ukrytým za těžkým purpurovým závěsem. Jen co se za ním s duněním zavřela falešná kamenná zeď, kníže se s povzdechem narovnal v křesle.

Bylo načase něco podniknout. A protože všechny rozumné prostředky už vyčerpal, musí přistoupit k neortodoxním. Zatím sice nevěděl, co by to mělo být, ale byl odhodlaný na něco přijít...

~ ~ ~

Těžká, bronzovými hroty okovaná brána hyrthské věznice se otevřela s husí kůží vyvolávajícím skřípěním. Elik vytřeštil oči do dlouhé, ponuré, páchnoucí chodby a až v této chvíli si uvědomil bezvýchodnost své situace. Nezareagoval však jako většina vězňů, když se jim poprvé naskytne tenhle pramálo optimistický pohled, a nezačal sebou zmítat jako přišlápnutý had. Místo toho se hystericky zařehotal, a ještě než ozvěna jeho smíchu dozněla mezi černými zdmi, otočil se ke strážci, který ho sem přivedl.

„Není to nedbalost, kámo? Taková hezká, útulná noclehárna a nikdo se neobtěžuje namazat panty! Třeba by k tomu mohli použít ten tvůj hnusný, umaštěný prasečí ksicht, co říkáš?“

Zavalitý voják neřekl nic – jen se rozmáchl a udeřil Elika pěstí do obličeje. Elik náhle ztichl a hlava mu bezvládně klesla na hrud'. Strážce vkročil do budovy a kostnaté tělo vlekl za sebou jako hadrovou loutku. Hlavní žalářík ho vedl s pochodní v ruce vlhkou chodbou. Kvůli jakémusi starému zranění hrozně kulhal, takže světlo v jeho dlani poskakovalo nahoru a dolů.

„Co je zač?“ kývl hlavou k omráčenému vězni. Začpělo z něj levné víno.

„Jen obyčejný zloděj,“ zamumlal voják a nakrčil nos. Vzduch mezi plísní potaženými stěnami byl přímo přesycený těmi nejodpornějšími pachy. U stěn se hemžily houfy potkanů a občas se z některé cely ozval výkřik, když vyhladovělí hlodavci zaútočili na neopatrného spáče.

„Kdy si pro něj přijde pan Málodobry?“ zeptal se dozorce ledabyle.

„Až pozítří. Má teď plné ruce práce. Kníže nechal při včerejší razii obrátit město naruby a hlídky vykourily z pelechů nejruznější havěť. Ani je nezavírají, ale rovnou posílají na popraviště... Tak, kam mám strčit toho šmejda?“

„Vězení je přecpané jako bordel, když karavana přiveze čerstvé maso ze Zamory,“ zachraptěl žalárník. Pak ho očividně napadlo něco zábavného – vycenil svůj příšerně děravý chrup a ukázal na masivní dveře pobité železem. „Ale v týhle cele je jenom jeden vězeň. Ten tvůj mu může dělat společnost, ha-ha!“

S nadmírou spokojeným chechtáním dokulhal ke dveřím a zazvonil svazkem klíčů. Když vrata otevřel, voják hrubě vstrčil zloděje do smradlavé tmy.

„Tam si blbě vtipkuj a řehtej se, co hrdlo ráčí!“ zavolal voják malým zamřížovaným okénkem, zatímco dozorce zamykal ocelový zámek.

„Do té cely bych se teda nechtěl dostat,“ zašklebil se žalárník a vrazil klíče zpátky do kapsy.

„Pročpak?“

Kráčeli chodbou zpátky k bráně a biřic přizpůsobil rychlost chůze žalárníkově zmrzačené noze.

„V té díře, kam jsme ho právě strčili, sedí od minulý noci nějaký divoch. Prý pochází až z Cimmerie, to je nějaká barbarská prdel daleko na západě. Měří skoro sedm stop, a když se mu díváš do tváře, jako bys viděl oživlý balvan. Teď už je klidný, ale když se za svítání probral z bezvědomí, začal tak lomcovat řetězy, až jsem si myslel, že zboří celý barák. A řval jako tur. Nechce se mi věřit, že okovy to jeho běsnění vůbec vydržely...“

„Slyšel jsem o něm,“ zastavil se strážce ve dveřích a otočil se k těžce funícímu dozorce. „Chytili ho v hospodě Malý Zamořan, zrovna když se to tam chystal rozmlátit na cucky. Střelili do něj xant, ale on nešel okamžitě k zemi, jak by to seklo s tebou nebo se mnou, prostě s každým normálním chlapem. Ještě měl dost síly, aby zaútočil na hlídku a střelci prohnal nos mozgem!“

„Kdybych ráno neslyšel ty zvuky, co vydával, vynadal bych ti do lhářů,“ vrtěl dozorce hlavou. „Je to ďábel. Čím dřív bude odsud pryč a jeho kebule naražená na hradbách, tím líp.“

Ozbrojenec přikývl, pozdravil dozorce gestem ruky a pak už po sešlapaných schodech sestupoval k hradbám, jež chránily centrální komplex včetně ponurého knížecího hradu. Žalářník s funěním zavřel vrata, a cosi si nesrozumitelně brblaje, vrátil se ke svému džbánu zvětralého vína.

V budově se rozhostilo ticho, jen občas přerušované hrubým zaklením, šíleným vytím nebo osamělým výkřikem hrůzy.

~ ~ ~

Elikovy smysly se opět probouzely. Zhluboka se nadechl, ale to nebyl vůbec dobrý nápad – ležel totiž v nějaké odporně páchnoucí louži. Prudce se rozkašlal, a přemáhaje dávné nutkání, rychle se posadil. Měl pocit, že drží na hlavě celé nebe i se všemi bohy, co tam nahoře podle řečí různých praštěných kněží sídlí. Zaklel, odplivl si a kusem suchého oděvu si rychle utíral z tváře smradlavou břečku.

Ve tmě před ním zarachotily řetězy. Zloděj ztuhl a přimhouřil oči. Chvilku trvalo, než si jeho zrak zvykl na tmu. Potom v temnotě před sebou rozeznal obrysy obrovského sedícího těla. Strach mu přitlačil záda na slizkou stěnu. Spatřil silné paže a svalnatá lýtka a ani trochu ho neuklidnilo, když na nich uviděl těžké obruče, silnými řetězy spojené s tlustým ocelovým kruhem zapuštěným do zdi.

„Co jsi zač?“ ozval se ze tmy obrův naprosto klidný, ba dokonce téměř vlídný hlas.

„Elik,“ zašeptal mladík a pokoušel se odhadnout, jestli by řetězy dovolily jeho spoluvězni dostat se až k němu. Na druhou stranu uznával, že uškrcení by v téhle kobce bylo určitě příjemnější a méně ponižující než veřejné mučení na hyrthském náměstí. Umírat pochcaný a pošpiněný před očima všech, to nebyla zrovna smrt, jakou by si přál. Vždycky říkal, že by chtěl umřít v devadesáti rukou žárlivého manžela své milenky.

„Za co se ti odvděčili umístěním do tohohle luxusního paláce?“

„Půjčky,“ odvětil Elik a upřímně potěšený přátelským tónem obrova hlasu pokračoval: „Půjčoval jsem si různé

věci, se specializací na zlato, šperky, drahé kameny. Bylo to příjemné, jen jsem měl problém s poměrně nízkým stupněm ochoty pochopit, že ty půjčené věci nemám v úmyslu vrátit, právě naopak, že jimi přispívám k rozvoji vlastního blahobytu.“

„Dobrý způsob obživy,“ zachechtal se černovlasý muž. „Sám jsem ho svého času upřednostňoval. Na čem to krachlo? Práskač?“

„Ále, škoda mluvit. Práskač by nebyl ostuda, jenomže já si ostudu uhnal, a pořádnou. Celý život jsem úspěšně kradl ty nejdražší věci a nakonec mě zabásli kvůli podělanému kusu žvance. Člen městské hlídky mě zahlídl, jak si před stánkem pouličního prodavače strkám do rukávu maso na špejli. Ksakru, vlastně jsem ani neměl hlad, jen mě zlákala vůně pečeně...“

„To znám,“ přikývl obr.

„No a když se otočím, že zmizím a někde v klidu si dopřeju ten pamlsek, najednou mě drží pod krkem hovado v pancíři a řve na celou ulici, že mě viděl krást a že mě odevzdá knížecí spravedlnosti. Když jsem se mu pokusil vyklouznout, jen se řehtal, jako by mu bohové vzali rozum, ale držel pevně.“

„Měl jsi vytáhnout dýku a trochu ho polechtat železem.“

„Zpanikařil jsem. Navíc na mne civěla polovina města... Zkrátka jsem měl zatracenou smůlu. Bel, bůh zlodějů, v té chvíli musel držet ochrannou ruku nad nějakým jiným chmatákem.“ Elik si povzdechl a zadíval se na spoluvězně. „A ty? Kdo jsi a čím sis vysloužil ty pěkné náramky?“

„Jmenuju se Conan,“ zašramotil obr řetězy. „Mě do téhle situace dostala záliba v dobrém víně. V hostinci Malý Zamořan jsem se krapet napil a jako obvykle jsem dostal chuť trochu si zazpívat. Jenomže to vypadalo, že neseďím v hospodě, ale uprostřed houfu vysušených mumií někde ve stygijské hrobce. Tak jsem začal vidět rudě a chtěl jsem všechny důvěrně seznámit se svou pěstí. Ale do krčmy v té chvíli vběhla hlídka a jeden z těch zbabělých parchantů mi foukl do ruky otrávenou šipku...“

„Xant.“

„Cože?“

„Xant,“ zopakoval Elik. „Uspávací látka. Velmi rychlá a účinná, složila by i slona. Dá se sehnat, ale nikdo neví, jak se vyrábí, protože ji pro knížecí družiníky kuchtí dvorní alchymista. Kromě něho prý nikdo tajemství její přípravy nezná. Městským hlídkám to vydatně pomáhá při chytání zločinců. To víš, vyhnou se boji a zbytečným ztrátám. Člověk zasažený xantem jde okamžitě k zemi.“

„Já tomu čarostřelci ještě stačil udělat z nosu rozšlápnuté rajče,“ konstatoval se zjevným uspokojením Cimmeřan.

„Kdy se tě chystají popravit?“ zeptal se Elik suše, jako by šlo o záležitost, která člověka potká každý den.

„Nevím. Možná zítra. Slyšel jsem, že spravedlnost je v těchhle končinách skutečně rychlá.“

„Pokud jde o cestu na popraviště, ta opravdu netrvá moc dlouho,“ přitakal mladý zloděj. „Jenže pak, když tě začnou mučit, najednou zjistíš, že hyrthská spravedlnost je setsakramentsky pomalá. A věř mi, příteli, za napadení

knížecího vojáka tě budou lechtat rozžhavenými železy tak dlouho jako málokoho.“

„To je mi jasné,“ procedil Conan mezi zuby. „U Croma, taková patálie jen kvůli tomu, že si se mnou nikdo nechtěl zaspívat.“

„A ty se divíš?“ zašklebil se Elik. „Kdykoli jindy by polovina hospody vyřvávala s tebou. Ale teď má kníže hlavu ve smutku. Jakékoli oslavy a veselice jsou zakázány a lidi radši drží hubu, když vládce města po nocích nespí.“

„Mocný Beldorin? Co má za problém?“ zajímal se Conan.

„Ty o tom nevíš?“ podivil se Elik. „Nikdo tady o ničem jiném nemluví...“

„Přijel jsem do Hyrthu teprve před dvěma dny s kupeckou karavanou ze Zamory. Za tu dobu jsem se víc staral o svůj prázdný žaludek než o místní tlachy...“

„Je to strašidelná historka,“ řekl Elik, a i když ho tady nemohly slyšet žádné cizí uši, podvědomě ztlumil hlas.

„Hyrth má jediného dědice knížecího stolce – Beldorinova šestnáctiletá dcera Enriel je totiž jedináček. V poslední době se s ní prý dějí divné věci. Mezi lidmi se šeptá, že děvče za noci bloudí po hradbách knížecího hradu a volá ke hvězdám slova v řeči, které nikdo nerozumí. Před dvěma dny jsem narazil v hostinci na náměstí na jednoho člena hradní stráže. Moc toho vypil a rozřečnil se o věcech, které jsou jinak drženy v přísné tajnosti. Jednou v noci, když stál na stráží, údajně Enriel prošla kolem něho. No, prošla... Spíš proletěla – její chodidla kráčela dvě stopy nad zemí. Oči prý měla

odporně bílé, jako slepé, ale přesto dokázala neomylně kličkovat mezi sloupy a koši s hořícím uhlím. Její obličej byl jako tvář nějakého nepozemského, zlého stvoření. Řeknu ti, když to ten chlapík vykládal, nikdo v hospodě ani nešpitl. I mně samotnému se ježily vlasy na hlavě, i když obvykle těmhle hospodským žvástům moc váhy nepřikládám. Celý Hyrth žije v tušení něčeho zlého. Lidé začínají věřit, že jejich budoucí vládkyni ovládly temné síly a chtějí jejím prostřednictvím vládnout celému knížectví.“

„To může být klidně pravda,“ zatvářil se Conan znalecky. „Už jsem poznal nejednoho mocného muže, který byl jen loutkou v rukou zákeřného čaroděje. Řekni, má Beldorin dvorního mága?“

„To ne, kníže není s kouzly kdovíjaký kamarád. Na hradě žije jen ten alchymista, co jsem ti o něm říkal. Jmenuje se Zatoron a zastává funkci Beldorinova osobního léčitele. Dokáže z různých plodů a bylin vařit uzdravující nápoje a jídla...“

„Dal bych krk na to, že se vyzná i v magii.“

„To není vyloučeno. Lidé říkají – i když jsou to možná jenom klepy – že se klaní zvláštním cizím bohům a že nikdy nedovolí, aby ho někdo pozoroval při přípravě těch zvláštních lektvarů.“

Služebnictvo z hradu tvrdí, že u toho provádí odporné rituály a přivolává na pomoc pekelné pány...“

„To nebudou klepy. Znam tuhle čarodějnickou sebranku moc dobře,“ zavrčel Conan pohrdavě. „Ten prokletec má možná v úmyslu zlikvidovat starého

Beldorina a prostřednictvím snadno ovlivnitelné mladé nástupkyně prakticky vládnout Hyrthu.“

„Taky mě napadlo něco takového,“ přikývl Elik. Náhle se zarazil a pak se v tichu ponuré cely tiše rozesmál.

„Co je ti k smíchu,“ zabručel udiveně Cimmeřan.

„Ale nic. Jen to, že už brzy budeme – nebo spíš to, co z nás zbude – viset na hradbách jako žrádlo pro vrány, a přesto se tu bavíme o tom, jak nám leží na srdci osud knížectví.“

Conan chvíli zaraženě mlčel. Pak se i on najednou rozchechtal, až se mu mohutná hrud' oťrásala. Elik se k němu přidal, a zatímco z ostatních cel zněly nářky trpících ubožáků, z jejich kobky se valil smích, jako by byl pro ně pobyt v temnotě páchnoucího vězení tou nejúžasnější zábavou na světě.